YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

3 päivänä toukokuuta 2001 *

Asiassa C-481/98,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään E. Traversa, jota avustaa avocat N. Coutrelis, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Ranskan tasavalta, asiamiehinään K. Rispal-Bellanger ja S. Seam, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jota tukee

Suomen tasavalta, asiamiehinään H. Rotkirch ja T. Pynnä, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii sen toteamista, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 12 artiklan mukaan sille kuuluvia velvoitteita, koska se on antanut ja pitänyt voimassa arvonlisäveroa koskevan lain, jonka mukaan sosiaalivakuutuksen perusteella korvattavia lääkkeitä verotetaan 2,1 prosentin suuruisen verokannan mukaisesti, kun taas muita lääkkeitä verotetaan 5,5 prosentin suuruisen alennetun verokannan mukaisesti,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann sekä tuomarit V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen ja N. Colneric (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 26.10.2000 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.12.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 30.12.1998 ja jossa se vaatii yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste — 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 12 artiklan mukaan sille kuuluvia velvoitteita, koska se on antanut ja pitänyt voimassa arvonlisäveroa koskevan lain, jonka mukaan sosiaalivakuutuksen perusteella korvattavia lääkkeitä verotetaan 2,1 prosentin suuruisen verokannan mukaisesti, kun taas muita lääkkeitä verotetaan 5,5 prosentin suuruisen alennetun verokannan mukaisesti.

Yhteisön oikeussäännöt

2 Kuudennen direktiivin 77/388/ETY 12 artiklan 3 kohdassa, sellaisena kuin se on alkuperäisessä muodossaan, säädetään seuraavaa:

"Arvonlisäveron yleinen verokanta on kussakin jäsenvaltiossa vahvistettava prosenttiosuutena veron perusteesta, ja sen on oltava sama sekä tavaroiden luovutusten että palvelujen suoritusten osalta."

3 Tätä kohtaa muutettiin huomattavasti vuonna 1992. Direktiivin 77/388/ETY 12 artiklan 3 kohdan a alakohta, sellaisena kuin se on muutettuna yhteisen arvonlisäverojärjestelmän täydentämisestä ja direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta (ALV-kantojen lähentäminen) 19 päivänä lokakuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä 92/77/ETY (EYVL L 316, s. 1; jäljempänä kuudes direktiivi), kuuluu seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on 1 päivästä tammikuuta 1993 sovellettava yleistä verokantaa, jonka 31 päivään joulukuuta 1996 on oltava vähintään 15 prosenttia.

— —

Jäsenvaltiot voivat myös soveltaa joko yhtä tai kahta alennettua verokantaa. Alennettujen verokantojen on oltava vähintään 5 prosenttia, ja niitä on sovellettava yksinomaan liitteessä H tarkoitettujen tavaroiden luovutuksiin ja palvelujen suorituksiin."

4 Säännökseen on tehty tämän jälkeen kaksi vähäistä muutosta. Ensimmäinen niistä toteutettiin direktiivin 77/338/ETY muuttamisesta ja toimenpiteistä arvonlisäveron yksinkertaistamiseksi 14 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston direktiivillä 92/111/ETY (EYVL L 384, s. 47) ja toinen direktiivin 77/388/ETY muuttamisesta arvonlisäveron yleisen verokannan tason osalta 20 päivänä joulukuuta 1996 annetulla neuvoston direktiivillä 96/95/EY (EYVL L 338, s. 89). Kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohta, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 96/95/ETY, kuuluu seuraavasti:

"Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava arvonlisäveron yleinen verokanta prosenttiosuutena veron perusteesta, ja sen on oltava sama tavaroiden luovutusten ja palvelujen suoritusten osalta. Tämän prosenttiosuuden on 1 päivästä tammikuuta 1997 31 päivään joulukuuta 1998 oltava vähintään 15 prosenttia.

— —

Jäsenvaltiot voivat myös soveltaa joko yhtä tai kahta alennettua verokantaa. Nämä verokannat on määrättävä vähintään 5 prosentin suuruisena prosenttiosuutena veron perusteesta ja niitä sovelletaan ainoastaan niihin ryhmiin kuuluvien tavaroiden luovutuksiin ja palveluiden suorituksiin, jotka on lueteltu liitteessä H."

5 Kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään seuraavaa:

"Sen estämättä, mitä 12 artiklan 3 kohdassa säädetään, jäljempänä olevia säännöksiä sovelletaan 28 l artiklassa tarkoitettuna siirtymäkautena.

a) Sellaiset vapautukset, joihin liittyy edeltävässä vaiheessa maksetun veron palauttaminen ja 12 artiklan 3 kohdassa määrättyä alennettujen verokantojen vähimmäisverokantaa alhaisemmat alennetut verokannat, joita sovellettiin 1 päivänä tammikuuta 1991 ja jotka ovat yhteisön lainsäädännön mukaiset sekä täyttävät 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetun toisen neuvoston direktiivin 17 artiklan viimeisessä luetelmakohdassa tarkoitetut edellytykset, voidaan pysyttää voimassa."

6 Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteisen arvonlisäverojärjestelmän rakenne ja yksityiskohtaiset soveltamissäännöt — 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetun toisen neuvoston direktiivin 67/228/ETY (EYVL 1967, 71, s. 1303; jäljempänä toinen direktiivi) 17 artiklan viimeisessä luetelmakohdassa säädetään seuraavaa: *

"Siirryttäessä nykyisistä liikevaihtoverojärjestelmistä yhteiseen arvonlisäverojärjestelmään jäsenvaltioilla on oikeus

[— —]

* — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

— säätää, siihen saakka kun maahantuonnin verollisuus ja viennin verottomuus lakkautetaan jäsenvaltioiden välisessä kaupassa, kuluttajien hyväksi tulevan, selkeästi määritellyn sosiaalisen tarkoituksen toteuttamiseksi alennetuista verokannoista tai jopa vapautuksista siten, että niihin liittyy edeltävässä vaiheessa maksetun veron palauttaminen, jos näillä toimenpiteillä ei kokonaisuutena tarkasteltuna ylitetä nykyisessä järjestelmässä sovellettavia verotuksen kevennyksiä."

7 Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta 11 päivänä huhtikuuta 1967 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 67/227/ETY (EYVL 1967, 71, s. 1301; jäljempänä ensimmäinen direktiivi) kahdeksannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"Useimmissa jäsenvaltioissa voimassa olevien kasautuvien monivaiheisten verojen järjestelmien korvaamisella yhteisellä arvonlisäverojärjestelmällä on, vaikka verokantoja ja vapautuksia ei yhdenmukaistetakaan samanaikaisesti, saatava aikaan kilpailun tasapuolisuus siten, että kunkin maan alueella samanlaisiin tavaroihin kohdistuu samansuuruinen vero — — ."

8 Ihmisille tarkoitettujen lääkkeiden hintojen sääntelytoimenpiteiden avoimuudesta ja niiden soveltamisesta kansallisissa sairausvakuutusjärjestelmissä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/105/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 8) 6 artiklan mukaan jäsenvaltiot saavat päättää, että lääke kuuluu kansallisessa sairausvakuutusjärjestelmässä korvattaviin lääkkeisiin vasta, kun se on sisällytetty kansallisen sairausvakuutusjärjestelmän korvaamien lääkkeiden luetteloon. Päätöksen olla sisällyttämättä lääkettä sairausvakuutusjärjestelmän korvaamien lääkkeiden luetteloon on perustuttava objektiivisiin ja todennettavissa oleviin arviointiperusteihin.

Kansalliset oikeussäännöt

9 Ranskassa 29.12.1989 annetun loi nro 89-935, portant loi de finances pour 1990 -nimisen lain (talousarviolaki vuotta 1990 varten; JORF 30.12.1989, s. 16337) 9 §:llä Code général des impôts -nimiseen lakiin (yleinen verolaki) sisällytetyn 281 g §:n mukaan sosiaalivakuutuksen perusteella korvattavia lääkkeitä verotetaan 2,1 prosentin suuruisen verokannan mukaisesti, kun taas muita lääkkeitä verotetaan saman lain 278 d §:n nojalla 5,5 prosentin suuruisen verokannan mukaisesti.

10 Code de la sécurité sociale -nimisen lain (sosiaaliturvalaki), sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt esillä olevassa asiassa, R 163-3 §:n mukaan korvattavien lääkkeiden luetteloon voidaan sisällyttää ainoastaan tuotteet, joiden osalta on osoitettu, että

"— niillä parannetaan lääketieteellistä palvelua joko hoidon tehon tai mahdollisesti sivuvaikutusten osalta, tai

— ne alentavat lääkehoidon kustannuksia".

11 Samassa säännöksessä todetaan vielä, että "teholtaan tai taloudellisuudeltaan toisiaan vastaavien tuotteiden kohdalla etusija on annettava valmistajan tutkimustyön tuloksena aikaansaaduille lääkkeille".

12 Code de la santé publique -nimisen lain (kansanterveyslaki), sellaisena kuin sitä sovelletaan nyt esillä olevassa asiassa, L.601 §:n mukaan korvattavien lääkkeiden

luetteloon sisällyttämistä voidaan hakea ainoastaan myyntiluvan saaneille lääkevalmisteille, ja vasta myyntiluvan saaminen osoittaa, että tuote on tunnustettu lääkevalmisteeksi, jota saadaan pitää kaupan.

13 Asiassa on riidatonta, että viimeksi mainittu kansallinen laki on yhteensoveltuva yhteisön oikeuden ja erityisesti direktiivin 89/105/ETY kanssa.

Oikeudenkäyntiä edeltävä menettely

14 Komissio katsoi, että ensimmäisen ja kuudennen direktiivin säännösten ja etenkin kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan vastaista on soveltaa kahta erilaista arvonlisäveron alennettua verokantaa lääkkeisiin sen mukaan, kuuluvatko lääkkeet sosiaalivakuutuksen kattamiin vai muihin lääkkeisiin. Se esitti 28.9.1995 Ranskan hallitukselle perustamissopimuksen 169 artiklan mukaisesti lähettämällään virallisella huomautuksella yhteisön oikeuden rikkomista koskevat väitteensä ja kehotti Ranskan tasavaltaa esittämään niitä koskevat huomautuksensa.

15 Ranskan hallitus esitti 18.1.1996 antamassaan vastauksessa useita argumentteja, jotka sen mukaan osoittavat, ettei arvonlisäveron osalta sovellettavalla kahdella eri verokannalla rikota yhteisön oikeutta.

16 Koska komissio ei ollut vakuuttunut Ranskan hallituksen esittämien perusteluiden paikkansapitävyydestä, se antoi 22.12.1997 Ranskan tasavallalle tiedoksi perustellun lausunnon, jossa se kehotti tätä toteuttamaan lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksiantamisesta.

17 Koska Ranskan hallitus piti kiinni kannastaan 8.4.1998 päivätyssä kirjeessään, jolla se vastasi perusteltuun lausuntoon, komissio päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

18 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 14.7.1999 antamassa määräyksessä Suomen tasavalta hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan Ranskan tasavallan vaatimuksia.

Kanne

19 Komissio esittää kanteensa tueksi, että tässä asiassa sosiaalivakuutuksen korvaamiin lääkkeisiin Ranskassa sovellettava, 5 prosentin alittava 2,1 prosentin suuruinen verokanta voi olla perusteltu kuudennen direktiivin 12 artiklan 3 kohdan a alakohdan ja 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan perusteella ainoastaan, jos sen edellytyksen lisäksi, että tämä verokanta oli olemassa ennen 1.1.1991, joka täyttyy tässä tapauksessa, täyttyy myös se edellytys, että verokannan on sinänsä oltava yhteensoveltuva yhteisön oikeuden kanssa. Tämä toinen edellytys ei täyty tässä asiassa. Ranskan lainsäädännössä sovelletaan kahteen samankaltaiseen tuotteeseen eri verokantoja, sillä muita kuin korvattavia lääkkeitä verotetaan 5,5 prosentin ja korvattavia lääkkeitä 2,1 prosentin verokannan mukaan, ja se on verokannan yhdenmukaisuuden periaatteen, koko yhteisen arvonlisäverojärjestelmän perustana olevan verotuksen neutraalisuuden periaatteen ja kilpailun vääristymien poistamista koskevan periaatteen vastaista.

20 Ranskan hallitus katsoo, että kanne on hylättävä, koska kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa asetetut kolme edellytystä täyttyvät tässä asiassa. Ensinnäkin on riidatonta, että alennettua verokantaa sovellettiin korvattaviin lääkkeisiin jo ennen 1.1.1991. Toiseksi tämän verokannan osalta noudatetaan yhteisön oikeutta ja erityisesti verotuksen neutraalisuuden periaatetta. Kolmanneksi toisen direktiivin 17 artiklan viimeisessä luetelmakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät alennetun verokannan osalta, koska se on otettu käyttöön kuluttajien hyväksi tulevan, selkeästi määritellyn sosiaalisen tarkoituksen toteuttamiseksi.

Verotuksen neutraalisuuden periaate

21 On korostettava, että jotta 12 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä vähimmäisverokantaa alhaisemmat alennetut verokannat saataisiin pitää edelleen voimassa, verokantojen on kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan oltava yhteisön lainsäädännön mukaisia. Tästä seuraa, että jos muista kuin korvattavista lääkkeistä kannetaan arvonlisäveroa 5,5 prosentin verokannan mukaan, 2,1 prosentin verokanta saadaan ottaa käyttöön ja pitää voimassa korvattavien lääkkeiden osalta ainoastaan siinä tapauksessa, että tällä menettelyllä ei loukata yhteisen arvonlisäverojärjestelmän perustana olevaa verotuksen neutraalisuuden periaatetta, jota jäsenvaltioiden on noudatettava kuudennen direktiivin täytäntöönpanossa (ks. vastaavasti asia C-216/97, Gregg, tuomio 7.9.1999, Kok. 1999, s. I-4947, 19 kohta).

22 Tämän periaatteen vastaista on erityisesti se, että keskenään samankaltaisia ja näin ollen kilpailevia tavaroita kohdellaan arvonlisäverotuksessa eri tavalla (ks. vastaavasti ensimmäisen direktiivin kahdeksas perustelukappale sekä asia C-283/95, Fischer, tuomio 11.6.1998, Kok. 1998, s. I-3369, 21 ja 27 kohta). Tämän seurauksena edellä mainittuihin tuotteisiin on sovellettava yhtenäistä verokantaa. Näin ollen komission mainitsemat kaksi muuta periaatetta, eli arvonlisäveron yhtenäisyyden ja kilpailun vääristymien poistamisen periaatteet, sisältyvät myös verotuksen neutraalisuuden periaatteeseen.

23 Komissio katsoo, että kaikilla kysymyksessä olevilla lääkkeillä on parantavia ja ennaltaehkäiseviä ominaisuuksia ja ne ovat näin ollen samankaltaisia tuotteita. Lääkkeiden luokittelua kahteen ryhmään sen mukaan, ovatko ne korvattavia, ei ole tehty sen vuoksi, että tuotteet olisivat luonteeltaan olennaisesti toisistaan poikkeavia, mikä olisi ainoa peruste, jonka perusteella eri verokantojen soveltaminen olisi oikeutettua. Jo yksin tällainen luokittelu vääristää kilpailua korvattavien tuotteiden hyväksi, ja niiden kevyempi verotus pahentaa vielä vääristymistä.

24 Ranskan hallituksen mukaan korvattavat lääkkeet ja muut kuin korvattavat lääkkeet ovat erilaisia ja niihin voidaan näin ollen soveltaa eri verokantoja. Se

korostaa sitä riidatonta seikkaa, että lääkkeiden luokittelu on tehty objektiivisten perusteiden mukaisesti.

25 On todettava, että Ranskan säännöksillä, joilla on otettu käyttöön ja pidetty voimassa 2,1 prosentin verokanta ainoastaan korvattavien lääkkeiden osalta, ei loukata verotuksen neutraalisuuden periaatetta. Korvattavat ja muut kuin korvattavat lääkkeet eivät nimittäin ole toistensa kanssa kilpailevia samankaltaisia tuotteita.

26 Tämän osalta on ensinnäkin viitattava siihen, että lääkkeiden sisällyttäminen korvattavien lääkkeiden luetteloon tapahtuu objektiivisten perusteiden mukaisesti ja että tältä osin on noudatettava direktiiviä 89/105/ETY. Direktiivin mukaan on nimittäin niin, että vaikka kahden lääkkeen parantava ja ennaltaehkäisevä vaikutus on sama, toinen lääkkeistä saattaa olla korvattava ja toinen ei etenkin silloin, kun viimeksi mainittu lääke katsotaan liian kalliiksi. Tämä lääkkeiden erilainen luokittelu on kuitenkin yhteisön oikeuden mukainen.

27 Lisäksi tästä luokittelusta seuraa, että tällaiset kahdentyyppiset lääkkeet eivät ole toistensa kanssa kilpailevia samankaltaisia tuotteita. Kun lääke kuuluu korvattavien lääkkeiden luetteloon, se on kuluttajan kannalta ratkaisevasti paremmassa asemassa kuin sellainen lääke, jota ei korvata. Tästä syystä kuluttaja haluaa ensi sijassa ostaa korvattavien lääkkeiden ryhmään kuuluvia lääkkeitä, ja näin ollen — kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 66 kohdassa — ostopäätöksen syynä ei ole alhaisempi verokanta. Korvattavien lääkkeiden alennetulla verokannalla ei edistetä niiden myyntiä suhteessa muihin lääkkeisiin. Nämä kaksi lääkkeiden ryhmää eivät siten ole kilpailusuhteessa, jonka osalta eri verokannoilla saattaisi olla merkitystä.

28 Tähän päätelmään ei vaikuta se, että lääkekulujen korvaamisen edellytyksenä on, että lääkkeet ostetaan lääkärin antaman lääkemääräyksen perusteella. Kilpailu voi vääristyä ainoastaan silloin, kun merkittäväksi katsottava määrä korvattavia lääkkeitä ostetaan ilman lääkemääräystä; asiakirjoista ei ilmene, että näin olisi, eikä myöskään komissio väitä niin tapahtuvan tässä asiassa.

29 Tähän on lisättävä, että edellä esitetty päätelmä on sopusoinnussa myös yhteisön kilpailuoikeuden kanssa. Ranskan hallitus viittaa tältä osin aivan oikein 28.2.1995 tehtyyn komission päätökseen 95/C 65/04 ilmoitetun yrityskeskittymän vastustamatta jättämisestä (asia nro IV/M.555 — Glaxo/Wellcome) (EYVL C 65, s. 3), jossa komissio katsoi, että korvattavien lääkkeiden markkinat voidaan erottaa muiden kuin korvattavien lääkkeiden markkinoista.

30 Näin ollen on todettava, että komissio ei ole näyttänyt, että Ranskan tasavalta olisi loukannut yhteisen arvonlisäverojärjestelmän perustana olevaa verotuksen neutraalisuuden periaatteetta sillä, että se on ottanut käyttöön ja pitänyt voimassa eri verokannat korvattavien ja muiden kuin korvattavien lääkkeiden osalta.

Alennetun verokannan tarkoitus

31 Komissio esittää alennetun verokannan käyttöönottoa koskevan, kuudennen direktiivin 28 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyn kolmannen edellytyksen osalta, että tässä asiassa tällaista verokantaa ei ole otettu käyttöön kuluttajien hyväksi tulevan, selkeästi määritellyn sosiaalisen tarkoituksen toteuttamiseksi. Komission mukaan Ranskan tasavalta on käyttänyt arvonlisäveroa taloudellisten

ja sosiaalisten tarkoitusten toteuttamiseksi eli keventääkseen sosiaaliturvajärjestelmälle ja kotitalouksille aiheutuvia kustannuksia.

32 Tältä osin riittää, kun todetaan, että sosiaaliturvajärjestelmälle aiheutuvien kustannusten keventämisellä yhtäältä toteutetaan yksiselitteisesti sosiaalista tarkoitusta, koska se johtaa väistämättä sosiaaliturvan kustannusten alenemiseen, ja toisaalta se tulee kuluttajien hyväksi, koska se alentaa heidän terveyskustannuksiaan.

33 Kaikista edellä olevista seikoista seuraa, että Ranskan tasavalta ei ole jättänyt noudattamatta kuudennen direktiivin 12 artiklan mukaan sille kuuluvia velvoitteita, kun se on antanut ja pitänyt voimassa arvonlisäveroa koskevan lain, jonka mukaan sosiaalivakuutuksesta korvattavia lääkkeitä verotetaan 2,1 prosentin suuruisen verokannan mukaisesti, kun taas muita lääkkeitä verotetaan 5,5 prosentin suuruisen alennetun verokannan mukaisesti. Kanne on siten hylättävä perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

34 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Ranskan tasavalta on vaatinut komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman määräyksen 4 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Euroopan yhteisöjen komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Suomen tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Gulmann Skouris Puissochet

Schintgen Colneric

Julistettiin Luxemburgissa 3 päivänä toukokuuta 2001.

R. Grass C. Gulmann

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja